

PATTERN OF LIFE. Soloudstilling på galleri V58, Århus, april 2010

Mia er født i 1974, og er oprindeligt uddannet folkeskolelærer. Hun har siden 2007 arbejdet fuldtid som billedkunstner. Hun har stået i lærer hos billedkunstner Lene Lundgaard og siden uddannet sig fra Bjørn Ignatius Øckenholt's Frederiksberg'ske Billedkunstskole i København.

Mia arbejder hovedsageligt i akryl på lærred, men bruger også mange andre forskellige materialer i sine billeder. Forskellige former for papir og håndarbejdsmaterialer indgår ofte i hendes værker, så de til tider får en collageagtig karakter.

Mia Willaume er en af den slags mennesker som ikke har noget i mod at tegne uden for stregerne. Hun er en af den slags mennesker for hvem området uden for stregerne sommetider er et mål i sig selv. Hun klipper ting i stykker for blot at sætte dem sammen på nye og overraskende måder. Hun skaber sin egen mening ud af tilfældige og uforudsete ting.

Mia bliver ofte inspireret af det skæve i livet, det pudsige og det sjove. Det spontane og ukontrollerede. Det umiddelbare. På den måde kan man godt kalde hendes kunst for barnlig, men det er en barnlighed den deler med blandt andet cobrabevægelsen. Cobrabevægelsen søgte jo netop det spontane og det ucensurerede udtryk, og så derigennem den barnlige tilstand som noget oprindeligt og uspoleret. Altså noget positivt og ikke negativt.

Mia arbejder altid ud fra et positivt og optimistisk udgangspunkt. Der er en iboende livsglæde i hendes værker, og man kan se at hun favner livet som det er, og accepterer de gode som dårlige sider.

Jeg syntes også at der er en fascination af det enkle i hendes kunst. Det er det lidt barnlige voksenliv. Det komme måske til at lyde lidt negativt, og det er synd, for sådan er det slet ikke ment. Det er det liv vi alle sommetider drømmer om, når omverdenen trænger sig på med sine lidt for insisterende krav og forventninger. Når chefen og banken hiver i hver sin arm, så er Mia Willaumes værker et åndehul af pudsighed og finurlighed.

Nogle af hendes værker får på den måde karakter af en art barnlige dagdrømme sat ind i en voksen kontekst. Drømme fra dengang alt var meget nemmere, og hvor man, hvis matematik timen ikke lige fangede, kunne drømme sig væk til mere underholdende og mindre krævende verdner.

Ikke sådan at forstå at Mia flygter fra livet og gemmer sig blandt pussensede små eventyrvæsner. Langt fra. Hun går også i kødet på tilværelsen. Som titlen på udstillingen antyder handler det om livet og dets forskellige mønstre. Pattern of life. Og som tidligere nævnt er Mia ikke bange for at klippe uden for mønstret og kigge på ting fra nye vinkler. Som her i billedet som har lagt navn til udstillingen. Det handler måske om et mislykket forhold. Kvinden står lidt fortabt og ensom, mens hendes sheik er skredet, og nu blot er et sort/hvidt minde. Hvis det forholder sig sådan er teksten, hvad man i politik ville kalde positivt spind. At der i situationen måske ikke er noget mistet, men i virkeligheden noget vundet.

Hendes billeder viser ofte meget personlige oplevelser. Men de giver alligevel mening for os andre fordi karakteren af dem og stemningen i dem er af en sådan beskaffenhed at vi alle kan relatere til dem. Det er morgenstunden som pludselig bliver til noget andet når man falder i staver over kaffen og fuldstændigt glemmer tid og sted. Eller turen hjem fra netto som

helt skifter karakter når man pludseligt bliver distraheret og ens tanker fare på langtur og man ikke helt er til stede her, men heller ikke helt der, hvor tankerne bevæger sig hen. Et sted midt i mellem, i limbo.

Mias kunst er måske ikke så vidtfavnende som cobrabevægelsens. Cobrakunstnerne håbede jo på at skabe et billedsprog som appellerede til alle mennesker på tværs af folkeslag og klasseskel. Helt så højt ved jeg ikke om Mia sigter, men hun rammer dog noget jeg tror de fleste mennesker fra den moderne verden kan relatere til på den ene eller den anden måde. Den hektiske og fortravlede hverdag som ikke altid lader os standse op, få pusten, og nyde livet i fulde drag, sat overfor drømmen om det enkle liv, hvor der er tid til fordybelse og dagdrømmerriger.

Kunst er jo ofte en oase, hvor man kan søge skygge fra hverdagen. Det er noget at bruge sin tid på og bryde sin hjerne med, så hverdagen ikke altid er helt så grå. Kunst og det kan såmen være både litteratur, musik, film og billedkunst er jo et sted man kan gå hen for at lade op, så man igen får energi til verden. Og det syntes jeg jo helt bestemt at man får af Mias værker.

Og med det vil jeg blot sige tillykke til Mia med udstillingen, og ønske jer andre rigtigt go fornøjelse☺

Rasmus Humlum - cand. mag. i historie og kunsthistorie. Kunstanmelder ved www.kunsten.nu.